

a Bartók Béla Elméleti Líceum diáklapja, 2017/2018-as tanév, 1. szám, ingyenes

Megfordult a kocka

„A gonosz nem ördög, nem kísértet és nem négykezű rém, hanem lelkünk egy része, amely bennünk lakik, és néha-néha bizony kiszabadul belőlünk.” (Lőrincz L. László)

Én is tudom, hogy milyen érzés, amikor azok a kicsi gonosz „lények” megpróbálják lefoglalni az agyadat. A „Félelem”, „Lámpaláz”, „Szorongás”, „Irigység”. Harc zajlik a fejedben köztük és a Jó között. Főleg akkor, amikor előnt az ijedtség, amikor valami új felbukkan az életedben. Nem érted, amit érzel, de küzdesz ellene, így lesz az „új”-ból siker.

Nálam is fordult a kocka és belépett az életembe a Juvi, illetve egy feladat, amelyet örömmel elvállaltam és elköteleztem magam mellette. Eleinte nem volt gond, a buksimban a „Nyugalom” és „Öröm” uralkodott, de amint közeledett az új iskolai év, harc bontakozott ki a koponyám falai között. Természetesen a jó mindig győz, mint a kisebbik fiú a népmesékben, ezért is érdemes harcolni, az utána jövő büszkeségért, például amikor a kezvedbe fogod az év első Juviját és megnyugszol.

Tavaly ilyenkor szerkesztőként lapozgattam örömmel teli szemekkel az újságot és én is, mint a többi kilencedikes, büszkén néztem rá a cikkekre, ahol az én nevem is szerepelt. Akkor még nem is sejtettem, hogy az idei első számban az én írásom fog virítani a címloldalon, sőt, ha valaki azt mondta volna nekem, talán bolondnak nézem.

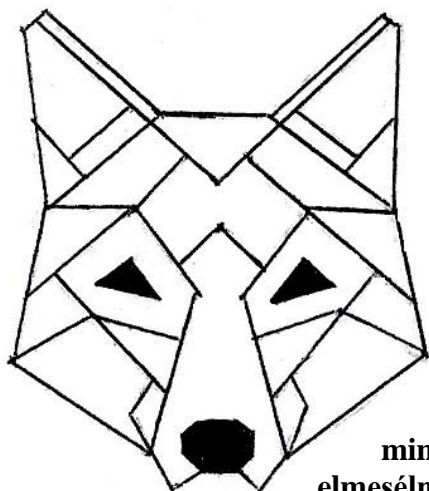
Csodálatos érzés visszatekineni az elmúlt évre, a sok érdekes gondolatra, a vicces körkérdésekre, hólabdákra, az izgalmas ajánlókra, a gyönyörű grafikákra, a szerkesztők izgatottságára, az olvasók mosolyaira. Most ismét előre kell nézni, bízni és teljes gőzzel végezni a munkát, hogy még több mosolyt csalhasson lapunk a diákok és tanárok arcára.

Új csapat, új ötletek; egy új kezdet, tele lehetőségekkel, bizalommal és néhány kemény harccal, amire fel kell készülni. De azért ne gondold, hogy ezek nélkül érdekes lenne az életed, csak képzelj el, milyen lenne a világ, ha minden tökéletes lenne, minden pont úgy történne, ahogyan szeretnéd. Igen, monoton. Unalmas. A sok kicsi furcsa „lényt” azért ismered már te is, mert ember vagy, aki igazán él.

„Én azt tapasztaltam, hogyha a hegyet előnytelen oldalon másszuk meg, az sem elveszett munka, mert mászás közben igen sokat tanulhatunk, olyat is, amit emberek, akik hibát nem követnek el, sohasem tudhatnak meg...” (Békésy György)

G. Bea

DÖK-oldal

Itt volnánk ☠

Szinte két hónapja kezdtük a sulit és azóta a DÖK sok mindennel foglalkozott, amit talán leginkább a kilencedikesek tudnának elmesélni, hiszen tartottunk nekik egy Jégtörőt, még annó szeptemberben, amikor bemutatkoztunk egymásnak. Aztán telt-múlt az idő és elérkezett a várva-várt Múhelytábor is. Lehetséges, hogy most azt gondold, hogy a Múhelytábor csak elírás, de felvilágosítalak, hogy nem az, mert azon a hétfőn, október 7-8 között mindannyian „kicsi bocik” voltunk.

Szóval a Múhelytáborban történt egy s más, de talán az alábbiakat nem szabad kifelejteni semmiképpen sem: 5 képzés, DÖKOPOLY, szimulációs játék, beígért pizza, csapatépítő játékok, mosolyok, Freestyler, 25 éves tervek és lelkesedés. Így lehetne leírni néhány szóban az együttléteket, de vajon ez így elégséges? Közel sem, legalábbis szerintem nem. Hiszen nem igazán lehet pontos leírást adni egy olyan élményről, amiről te sem hiszed el igazán, hogy részed volt benne. Szóval nem is erőltetem ezt; aki ott volt, remélem tudja, hogy miről beszélek, aki pedig nem, annak hiába is magyaráznám akár 3-4 oldalon keresztül.

Tartottunk egy Fórumot is, ahol történtek fontos, említésre méltó dolgok. Mindenekelőtt az, hogy búcsút vettünk az idei 12-es diákoktól, akiknek ezúton is szeretném megköszönni a 3 éves kemény, néha fárasztó, hosszú órákig tartó, de mindenképp gyümölcsöző munkájukat, amivel hozzájárultak ahhoz, hogy több téren is fejlődhessen, színesebbé és színvonalassá válhasson a DÖK.

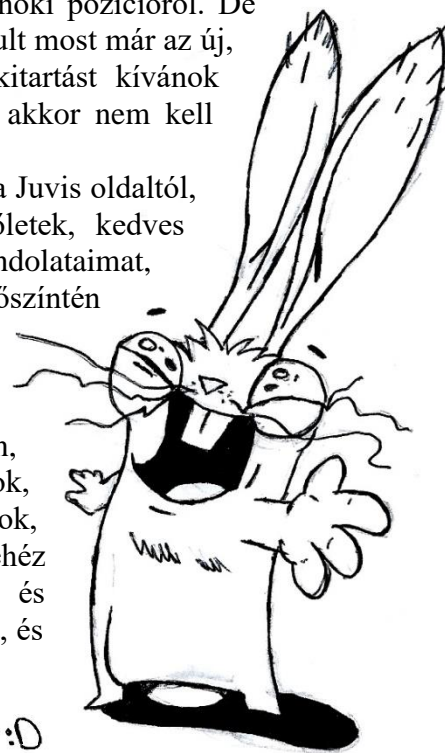
Újítottunk a BMSZ-en, vagyis a Belső Működési Szabályzaton. Ezt azért fontos megemlíteni, mert változott egy-két dolog, amit nem lehet szó nélkül hagyni. Például, hogy ezentúl a DÖK-nek nem Választmánya lesz, hanem munkacsoportjai, mert úgy gondoljuk, hogy így gördülékenyebbé válhat a munka, a rendezvények megszervezése...

És lemondtam az egy évig betöltött tisztségemről, az elnöki pozícióról. De nem is az fontos, hogy miért, hanem inkább az, hogy megalakult most már az új, 2017/2018-as elnökség, akiknek jó munkát és rengeteg kitartást kívánok abban, hogy DÖKéletesek legyenek, mert ha ez megvan, akkor nem kell semmi több, ebben biztosak lehetnek!

Nincs már más hátra, mint, hogy elbúcsúzzak ettől a Juvis oldaltól, aminek egy éven keresztül én voltam az írója és Töletek, kedves Olvasók, akiknek ugyanennyi ideig írogattam mindig a gondolataimat, beszámolóimat, néha lelkesen, néha unottan, de mindig őszintén próbáltam írni. Hogyan is lehetne Töletek elbúcsúzni méltóbban, mint egy idézettel:

„-Kik azok a hídemberek?

-Tudod, az emberek jönnek és mennek az életünkben. Van, aki sokáig, hosszú évekig velünk marad, és akadnak olyanok, akik épp csak keresztezik az utunkat. Viszont azalatt, amíg együtt vagytok, megtanítanak valamire, megvédenek valamitől, vagy csak átsegítenek egy nehéz helyzeten, amiben éppen vagy. Ez a dolguk: hogy találkozzanak veled, és átvigyenek a hídon, az egyik partról a másikra. Utána folytatják a saját útjukat, és lehet, hogy soha többé nem találkoztok.” (Juhász Gergely: *Ütközés*)

Brigi :D

DÖK - Műhelytábor

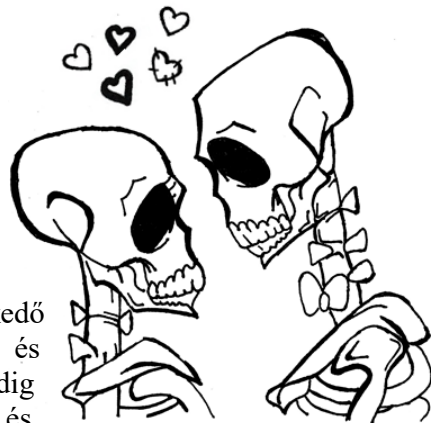
Idén is megrendezésre került, Arad mellett, az összerázó tábor, ami a Műhelytábor nevet kapta. Személyesen én nagyon vártam ezt a tábort, mivel mindig egy klassz dolognak tartottam a DÖKöt, és az azon belüli rendezvényeket. A már DÖKöző diákok mellett a kilencedikesek is betekintést nyerhettek a közösség életébe és a háttérmunkába is.

Odaérve a helyre, mindenki elfoglalta szobáját, majd utána pár ismerkedő játékkal kezdődött a tevékenység, mint például a „Há!”, ami egy ügyességi és figyelmi játék. Rámutatva a valakire, a szomjédjai "el kell vágják" azt, ő pedig mutat a következőre. Sok más játék volt, amivel megismerhettük a többiek nevét, és személyiségét. Ezek mellett tanulságos képzéseken is résztvettünk, amit az elnökség tagjai tartottak. Itt jobban megértettem, hogy valójában a DÖK nem csak egy iskolán belüli szervezet, hanem egy saját felelősséggel és joggal rendelkező, hangulatos társaság, akik odateszik magukat a legjobb eredmény elérése érdekében.

Utolsó este, egy érdekes és kreatív játékra került sor, ami a DÖKopoly volt. Ez egy humoros, de egyszerre stratégiai játék. Dököket (pénzt) gyűjtve lehet megnyerni a játékot, különböző kihívásokat kiállva. Ez is egy lehetőség volt, hogy olyanokkal társalogjak akikkel eddig nem tettem. Ez alatt sok emberben látszódott az a versenyszellem és izgalom, ami ritkán jön elő, játék során, és igazán látszott, hogy élvezték. Utána egy hangulatos bulira került sor, ahol mindenki jól szórakozott és táncolt.

Mire már összeszoktunk, véget ért a tábor. Indulás előtt még sorban mindenki megosztotta a személyes véleményét a hétvégével kapcsolatban: az enyém az, hogy ebben a táborban sokat lehetett tanulni: azt, hogy nem számít egy rendezvény nehézsége, ha van egy jó csapat, társaság, aki megteszi a tőle telhetőt, hogy ne csak a résztvevők, de ők is jól szórakozhassanak a rendezvény folyamán.

Remélem én is olyan jól fogom érezni magam a DÖKben, mint ebben a táborban.

Markus

Végállomás

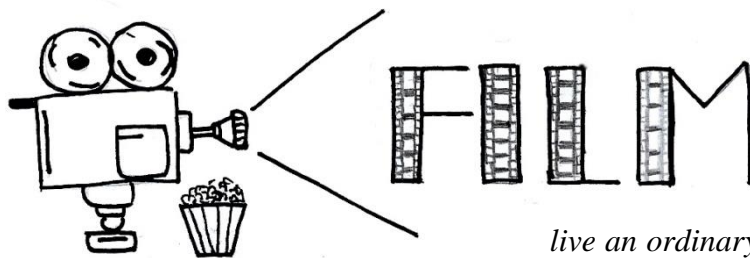
Sokszor elmélkedünk azon, hogy hogyan élünk. Minden egyes döntésünk egy méternyi sínszakaszt hozzáad az útvonalunkhoz. Van amikor síkságon haladunk s várunk valami változást, van amikor felfelé vagy lefelé haladunk egy kisebb-nagyobb dombra vagy dombról, de olyan is van, amikor egy hegybe vájunk alagutat magunknak. Sokféleképpen lehet élni, s rengeteg tényezőtől függ személyiségünk és döntéshozatalunk. Egy biztos: a végállomás.

Filozófálunk róla, elmélkedünk a bizonyos végső fehér alagútról, a halálunk időpontjáról, és arról, hogyan fog ez megtörténni, de senkinek sincs beprogramozva a naptárjába: "Halál". Ami főként érdekes, hogy legtöbbször félünk tőle. Mitől? Nem a halál az, ami értelmet ad életünknek? Képzeljétek el egy olyan életet, ami örökké tart, s nem a Bibliában említett örök életről beszélek. Mi motiválna arra, hogy elérjétek valamit? Az idő, a véges idő és öregedés az, ami az élet szépségét elhossa számunkra. Minden kornak megvan a gyönyöre, pont emiatt, már csak rajtunk áll, hogy mennyit hozunk ki belőle. Legtöbbször utólag azt bánjuk meg, amit nem csináltunk. Ez nem azt jelenti, hogy minden apró hülyeséget kivitelezni kell gondolkodás nélkül, hanem azt, hogy néha kell hagynunk, hogy az ösztöneink irányítsanak minket, s legyünk belevalók. Ha épp randomkodni van kedved, hát randomkodj! Ha még van kedved valakivel egy kört menni a busszal s szelfiket csinálni, mert van elég idő, mi állít meg? A tapasztalt dolgok véleményem szerint sokkal értékesebbek mint a tárgyak. Minek legyünk "átlagos öregek", akik azzal a tudattal halnak meg, hogy csinálhatták volna másképp, bevállalósabbak lehettek volna s több élménnyel, teljes élettel halhatnak meg.

A holtak ott vannak mindenhol. Beírhatod az internetre akár, s látod a rengeteg holttestet egymás hátán. Manapság az sem biztos, hogy temetőbe kerülünk. Mi is ott szerepelhetünk a világhálón egy gótikus képen, amelyen talán fel sem ismernek bennünket. Hogy mikor? - pont ezért kell élni.

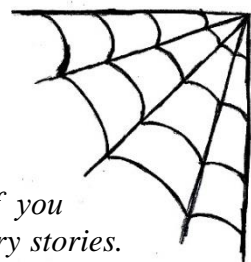
Metzi

Ajánlók

Passengers

„My dad used to say, "If you live an ordinary life, all you'll have are ordinary stories. You have to live a life of adventure."”

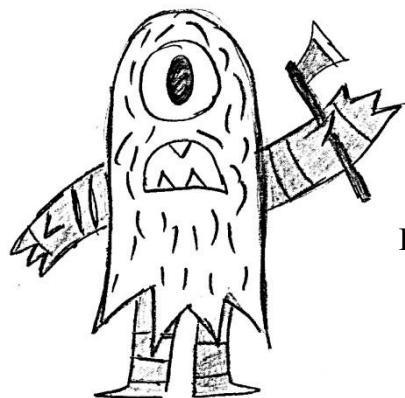
Az amerikai „Passengers”, avagy „Utazók” c. film, 2016 telén jelent meg, illetve Magyarországon 2017 januárjában. A film rendezője Morten Tyldum.

Egy csodálatos jövő vár ránk, ahol új életet kezdhetünk, egy új bolygón, problémák nélkül. Csak 120 év és ott is vagyunk, de már ez sem okoz gondot hiszen a technika ezt is megoldja. A 120 évet majd átalusszuk annélkül, hogy öregednénk vagy éreznénk bármit is egy luxus űrhajón, így frissen és fiatalon kezdhetünk új életet. Elvileg.

A programba hiba csúszik és felébreszt egy hibernációs ágyat 90 évvel az érkezés előtt. Jim Preston (Chris Pratt) felébred és fogalma sincs, hogy mit kezdjen saját magával. Egy év után már csak Arthur (Michael Sheen), a robot, aki kiszolgálja, tartja egy kicsit szórakozottnak. Lassan valamilyen köteléket alkot egy másik utassal, Aurora Lanel (Jennifer Lawrence) aki alszik, és amikor Aurora felébred, nem tudja, hogy mi okozhatta ezt a katasztrófát, de az igazság az, hogy Jim felébresztette. Még egy év eltelik, és a hajó egyre több programhibával küzd: az étel adagoló és a takarító eszközök teljesen bekattannak. Jim és

Aurora kétségbeesnek, hiszen nem csak az ő életük forog kockán, hanem a többi 5259 utasé is.

Véleményem szerint ez egy nagyon jól kigondolt film, ahol valamilyen szinten ki tudod találni, hogy mi a vége, de mégsem szeretnéd, hogy az legyen. Romantikus, de nem túl nyálás. Ha a jövőről szeretsz filmeket nézni, akkor ez pont neked való. *Krisztina :)*
Én kifejezetten élveztem, és bármikor ujránézném.

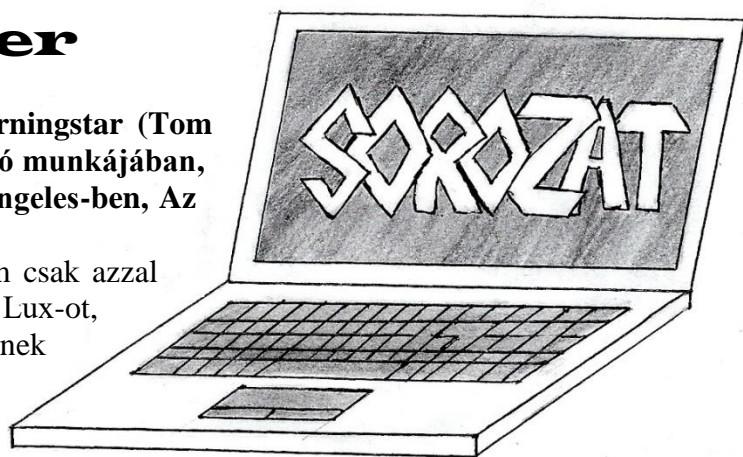
Lucifer

Amikor Lucifer Morningstar (Tom Ellis) szünetet szeretne tartani a pokolban való munkájában, úgy dönt, hogy eljön a Földre és letelepedik Los Angeles-ben, Az Angyalok Városában.

Amire viszont nem számított az, hogy ott nem csak azzal fogja tölteni az idejét, hogy vezeti a Nightclub-ját, a Lux-ot, hanem egy Los Angeles-i detektívnek, Chloe Deckernek (Lauren German) fog segíteni a bűnözők üldözésében. Lucifer mindig is sérthetelen volt ördöggént, és képes volt megmondani, hogy mi az ember legnagyobb vágya. De mi történik akkor, amikor rájön, hogy erre a közömbösnek tűnő detektívre nem hat a bűbája? Időközben, lejön a Földre az apja egyik küldöttje, Amenadiel (D. B. Woodside) és vissza akarja küldeni a pokolba. A komolyabb gondok akkor kezdődnek, amikor hirtelen sebezhetővé válik, és nem tud rájönni, hogy miért. Vajon azért, mert túl sok időt töltött a Földön, vagy valami más oka lehet?

Nekem nagyon tetszik ez a sorozat. Tele van izgalommal, fantáziával, egy kevés romantika és egy kis krimi is van benne. Engem már az első résztől fogva megragadott és nem tudtam abbahagyni. Érdekesnek találtam, hogy hogyan van bemutatva minden az Ördög szemszögéből, hogy hogyan látja ő a világot, de azt is, hogy mennyi mindent képes tenni egy személy a barátjáért. Ajánlom ezt a sorozatot azoknak, akik szeretik a kalandokat, az izgalmat és a váratlan fordulatokat.

- Mi az? Reggel ugat, este úszik?
- ???
- Az anyós műfogsora.

B. Bea

DR. NYISZLI MIKLÓS: ORVOS VOLTAM AUSCHWITZBAN

Dr. Nyiszli Miklós hátborzongató rémregénye a fasizmus halál-lényegét örökíti meg. A huszadik század letragikusabb időszakáról számol be, egy olyan személy tapasztalatain keresztül, aki átélője volt az emberi értékek megsemmítésének. A szerző az

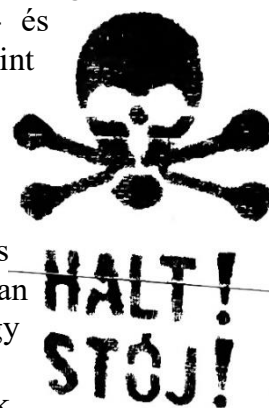
emberiség történetének egyik legsötétebb időszakát mutatja be minden indulattól mentesen, hiszen közvetlen szemlélője, de ugyanakkor szereplője is volt az auschwitzi krematóriumok munkájának. Főnöke Dr. Mengele volt, kinek parancsára rengeteg boncolást és törvényszéki orvostani jegyzőkönyvet szerkesztett. Emberek milliói enyésztek el itt. Számítalan férfi, nő és gyerek.

A szerző története, és maga a borzalom átélése egy forró májusi napon kezdődött, amikor kilencven összepréselt emberrel együtt, vonattal érkezett a halál táborába. Ez volt a magyarországi zsidók azon csoportja, akiket elsőként akartak megsemmisíteni az egymillió fő közül. Beton- és drótkerítések, barakkok százai, csíkos rabruhások, emeletes őrtornyok, SS-tisztek. Amint egy szerelvény megérkezett, az öregeket, gyerekeket és a munkát nem bíró nőket rögtön a krematóriumba kísérték, a többiek pedig különválasztották. Szükség volt orvosra, ki tökéletesen ért a boncoláshoz; így vált Nyiszli Miklós Auschwitz fő boncolójává, illetve így követhette végig az eseményeket egészen 1945-ig. Az orvos egyik legmegrázóbb emléke talán az volt, hogy egy gyermekével egykorú, 15 éves lányt próbált meg életben tartani miután az nem halt meg a gázkamrában, azonban mindez hiábavaló volt, hiszen szeme láttára lötték őt tarkón, ezzel is bizonyítva, hogy senki sem állhat ellen az SS-nek és a Harmadik Birodalom terveinek.

Kegyetlenségek sorozata tárult elé: szemtanúja volt a Sonderkommandósok halálának is. Ők voltak azok, akik a legdúrabb munkát végezték, hiszen ők feleltek a krematóriumok működéséért. 4 hónaponként lecserelték őket, mivel már túl sok titok birtokában álltak. Orvosként talán mégnehezebb volt megélni mindezt. A szerző főként az eseményekre összpontosít, nem pedig saját lelkivilágának összeomlására, viszont minden leírásban jelen van a lelki gyötrelme. Miért történt mindez? Miért ilyen önző az emberiség?

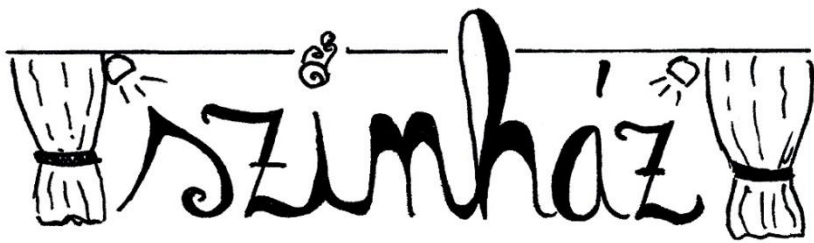
Több ott töltött év után sikerült megmenekülnie az auschwitzi krematóriumból, hol hazugsággal, hol pedig csak pusztán szerencséjével, ugyanis a Birodalom elbukott. Ez azonban semmit sem enyhített az orvos emlékein: folyamatosan átélte azon időszak minden pillanatát; egy ilyen élményt semmi sem törölhet ki egy ember emlékeiből. Az a sok gyilkosság, szenvedés, és főként az emberi aljasság pecsételte meg további életét.

Személyes tapasztalatok árulkodnak arról, hogy az emberiség egy része még mindig teljesen felelőtlen; sőt, nincs is tisztában tetteinek következményével. A borzalmak sokasága egyértelműen megviselte a világot. Pillants csak vissza a huszadik század holokausztjára; honnan eredt, és minek a következménye volt? A lélek törékeny; miért nem vigyázunk rá jobban, miért nem szánunk rá időt?

Dia :)

Felhőn lovagolok

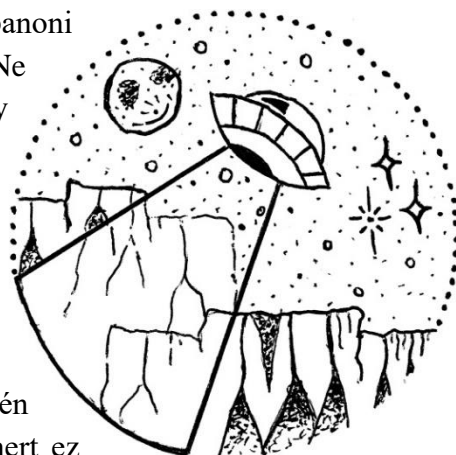
Gergely Állami Magyar Színház adta elő, hanem valaki más. Ezt az előadást a TESZT-en, május 25-én, csütörtökön, 20.00 órától, a színház nagytermében lehetett megtekinteni. Tudjuk jól, hogy ez igencsak régen volt, de mégis fontosnak tartom, hogy megismerkedjeteK vele, hiszen valószínűleg elő fogják még adni Temesváron, és akkor semmiképp nem hagyhatjátok majd ki.

Na de miért is olyan fontos, hogy megnézzétek ezt az előadást? Mert csodálatos, egyszerűen nem lehet más szóval kifejezni. Kezdjük az elején. A történetünk a libanoni polgárháborúban játszódik, ahol a főszereplő bemutatja mindennapjait. Ne felejtjük el, hogy a főszereplőnk az egyetlen alakja a színdarabunknak, így azt hinné az ember, hogy gyakran elveszíti a figyelmet, esetleg bele-bele bóbiskol. De ez egyáltalán nincs így, hiszen ez az egy személy folyamatosan meg tud lepni, le tud nyugózni, nevetésre tud készíteni, el tud rettenteni, és be tud férközni a szívedbe.

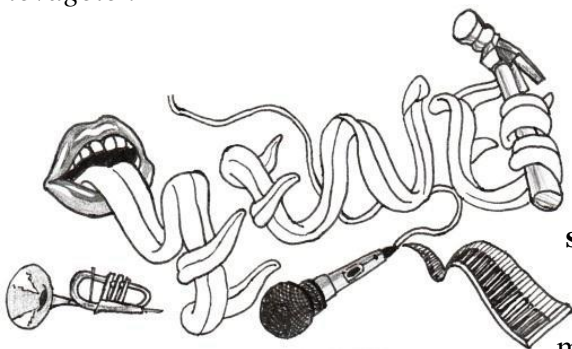
Szóval 65 perc alatt az ember úgy megszereti nemtől, korosztálytól és vallási nézetektől függetlenül ezt a főhőst, és benne az embert, hogy nem tudja megállni, hogy ne ölelje meg (megjegyzem, hogy én sem tudtam megállni). Nem fogom elárulni a darabnak a befejezését, mert ez idézi elő a ölelés iránti vágyat. De ha valaki mégis kíváncsi rá, akkor „zaklasson” engem.

Lehet, hogy most azt gondold, hogy „ááá, dehogy is, hogy én megöleljek egy színészt”, de mielőtt ilyen következtetéseket vonnál le, el akarom mondani, hogy én nem vagyok egy kimondottan színházba járó lány, aki minden előadás után így gondolkodik. Csak azért jelentek ki ilyenek, mert valóban így éreztem én is az előadást követően.

Nem is húzom az időt tovább, mert van elég érdekes dolog még a Juviban, amit nem érdemes kihagynod, szóval további kellemes olvasást és találkozunk a következő *Felhőn lovagolok*on a színházban.

Brigi :D

Melanie Martinez

Melanie Adele Martinez 1995. április 28-án New York-ban született. Szülei Puerto Rico-i valamint dominikai származásúak.

Három éves volt, amikor felfedezte, hogy igazából mennyire szeret énekelni és zenélni. Néhány évvel később pedig egyedül megtanult gitározni. Szülei akkoriban nem engedhették meg maguknak, hogy lányuknak kifizessék a gitárórákat. Melanie hosszú évekig tanult kitartóan játszani a hangszeren, 14 évesen pedig tökéletesen gitározott, valamint egyedül zenét is szerzett. Az alternatív pop-rock képviselője.

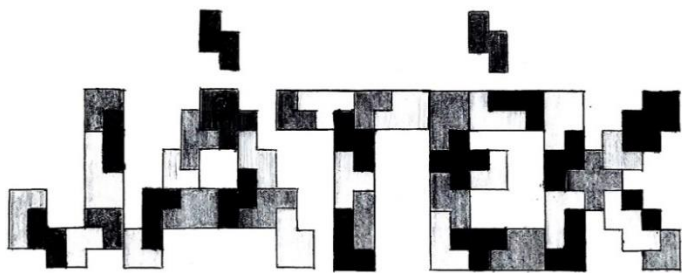
Best of Melanie Martinez

1. *Carousel*
2. *Dollhouse*
3. *Mrs. Potato Head*
4. *Play Date*
5. *Cake*

Két rendőr beszélget:

- Képzeld, a sógorom meghalt epilepsziában.
- És hazahozzátok, vagy ott temetitek?

Crypt of the NecroDancer

Túl vagy egy fárasztó napon? Szeretnél egy fél órára kikapcsolódnival? Akkor csak ajánlani tudom a „Crypt of the NecroDancer”-t. Ez egy indie cég által gyártott akció-R.P.G-rogue-like-ritmusjáték.

Történetünk főhősnőnkkel, Cadence-szel indul, aki két éve eltűnt apja nyomába ered, a NecroDancer kriptájába. Amikor „belecsöppen” ebbe az új világba, eszméletét veszíti, és a főgonosz, a NecroDancer ellopja a szívét, ezáltal csak a zene ritmusára képes lépni. Főhősnőnknek mostmár két feladata van, megtalálni rég elveszett apját és visszaszerezni az ellopott szívét.

A játékban 5 zóna van, amelyek egyedi design-ban, ellenfelekben és zenei aláfestésben. Mindegyik zóna tartalmaz három szintet. A harmadik szint befejezése után egy boss-harc vár rád. Az összes szinten található alkalmi felszerelés, egy bolt, amelyet a boltosnak az operaénekesekkel versenyző hangja alapján találsz meg, és egy kijáratot őrző miniboss. Az összes pályának egyedi zenéje van, amely 3 percig tart. A zene lejártakor azonnal a következő szintre kerülsz, ezáltal egy zónát maximum 10-12 perc alatt végig lehet vinni.

Összesen 14 karakter közül választhatsz, amelyiket folyamatosan oldasz fel. Mindegyik karakter egyedi játékmódot von maga után. Egyes karaktereknek még külön soundtrack-je is van. A lokális coop által egy barátod is becsatlakozhat a mókába. Ha már meguntad a játéknak mind a 6 soundtrack-jét, akkor beépítheted a saját kedvenc számaidat is.

Engem első pillanatban magával ragadott a játék világa. Az aranyos pixel-grafika tökéletes összhangban van a zenével, amit megkoronáz a boltos hangja. Nem egyszer kaptam magam azon, hogy mindjárt lejár az idő és én még mindig a boltban vagyok. Ha lazítani szeretnél, vagy csak ritmusra lépegetni, akkor csak ajánlani tudom a Crypt of the NecroDancer-t.

Gerd

Emlékszel arra?

Rád néztem, és szemedben láttam a világot. Nem volt más benne, csak te, meg én. Akkor a múlt még jelen volt, s mi együtt táncoltunk az idő peremén. Talán le is estünk róla..., nem emlékszem már.

A mában ébredtem. A csillagok még ott szikráztak szememben, majd egyre jobban eltűntek az Egyetlen mellett. A Napba néztem.

Tegnap, ma... Tegnap este úgy éreztem a most örökké tarthat. De tévedtem. Sokszor tévedek, az az igazság.

Újraszámolok elvesztegetett perceket. Vissza-visszatekintget a csalódottság vagy éppen öröm. Könnyeimet nem kell letörölnöm, hiszen tudom, hogy ott van a holnap. A majd. A jövő.

Nem félek élni. A jövőtől sem félek. Bevallom, a jelen az egyetlen gyengeségem.

El akarok szakadni ettől a világtól. Valahol talán szebb helyre találok mélyen emlékeim rétején, jövőm homályos erdeiben keresem a kiutat.

Nem merem, mert nem szabad. Akkor is már késő lenne. Kihűlt a fény, a lehetőség benne.

Újra téged látlok, te bizonytalan délibáb. Magába foglal a délutáni félhomály. Lépést teszek, s helyben maradok. Elvesztem szavadon. Magamba nézve, a kérdés ajkaimon elenyész:

– Vajon, emlékszem-e még?

Katalin

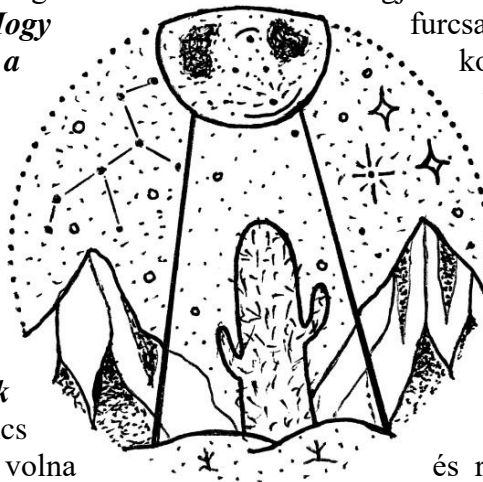
Elmegyógyintézet

Na! Ez is sikerült! Bekerültünk az elmegyógyintézetbe. Ja, hogy ki is az a mi? Hát tudod én és a hang ami mindig a fejemben van: **Helló!** Hogy miért is vagyunk itt, azt nem igazán értjük. Semmi rosszat nem tettünk. Csupán elmentünk ahhoz a gonosz agyturkászhoz, aki meg akart szabadítani a fejemben levő hangtól. **Ja!**

Nagyon nem bírom ezt a nőt! Hogy meri azt állítani: gond az, hogy a fejedben vagyok? Én csak segítek neked. Tudom, ne aggódj. Nem fogom hagyni, hogy elvigyenek a fejből. Visszatérve, elmentem az agyturkászhoz és a hang tanácsára elmondtam neki, hogy miket is tettem valójában.

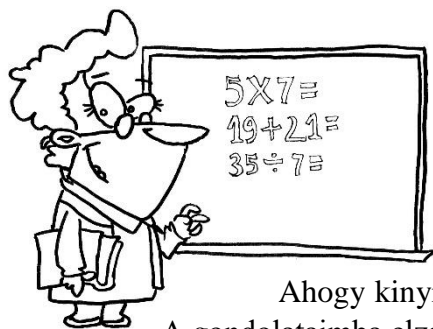
Tudnom kellett volna, hogy nem lesz jó ötlet. Most miattam vagyunk ide bezárva. Sajnálom. Ugyan, nincs mit sajnálj. Előbb-utóbb el kellett volna mondjam neki. Na szóval. Mondtam neki, hogy minden miattam történt. A természeti katasztrófák, a viharok, minden. **Magyarázd el nekik, nem hiszem, hogy értik.** Igazad van. Látod milyen jó, hogy itt vagy. **Ó, köszönöm-köszönöm, csak a dolgomat teszem.** Hol is maradtam? Ja! Igen. A természeti katasztrófák. Ugyebár én befolyásolom

az időjárást, de ne mondjátok el senkinek. Ez egy titok. **Hát most, hogy elmondtad nekik, már nem az!** Mindegy! Tudniuk kell. **Igazad van, folytasd!** Szóval, az egyik nap, valamikor délben az történt, hogy ültem nyugodtan az időjárásvezénylő tábla előtt, amit magamnak építettem, és hirtelen

megjelent mellettem egy kis elefánt egy nagyon furcsa mosollyal. Arra kért, hogy menjek a konyhába, és hozzak neki egy kis vizet, mert nagyon szomjas. **És te, mint a jószívű, hiszékeny kis bolond, ami vagy, elmentél.**

Tudom, nem kellett volna. De amikor kimentem a szobából, az elefánt bezárta az ajtót mögöttem, és nem akart visszaengedni. Rögtön tudtam, hogy valami nincs rendben. Az elefánt összenyomkodta a gombokat, és rengeteg szélvihart indított el, aztán eltűnt. Én ezt mind elmeséltem az agyturkásznak, erre ő azt mondta, hogy bolond vagyok. Még hogy mi! Bolondok? Ez nevetséges! **Ugye? Szerintem is. Csak azért, mert én itt vagyok a fejedben, az nem jelenti azt, hogy bolond vagy.** Tudom. Hát ez lenne a történet arról, hogy miért vagyunk itt, egy elmegyógyintézetben.

Idő

B. Bea

Egy őszi napsütéses reggelen arra ébredtem, hogy az ablakon átáradó meleg napsugarak szórnak fényt az arcomra. Tudtam, hogy egy újabb nap veszi kezdetét.

Ahogy kinyitottam ablakaimat, éreztem az őszi hűvös szelek illatát és nap meleg érintését.

A gondolataimba elzárkózva nem törődve az idő folyamatos pergésével, elgondolkodtam azon, hogy vajon mit rejt még magában ez a múlandó emberi élet. Rájöttem arra, hogy a világ számos olyan titkot rejteget amit az átlagos hétköznapi emberek nem is sejthetnek, olyan dolgok, amik teljesen megváltoztatják a földi élet átlagos folyamatát. Most is az ablakokon kinézve, nem törődve semmivel, csak bámulom az őszi tájat, ami színekben pompázik, arra gondolok hogy vajon van-e értelme még az idő múlásán elmélkedni. Észre sem vesszük, és tizenéves kamasz fiatalokból nyugdíjas idős emberek leszünk.

Visszagondolva majd az eltelt időkre egyesek rájönnek arra, hogy nem csináltak semmi értékeset, ami megmaradhatott volna bennük. Egy olyan akadállyal állunk szembe, mi emberek, amit nem lehet túlélni, ez pedig az idő...

X. Sára

Az apa a gyerekeket küldi az iskolába.

- Aztán vigyázzatok amikor átmentek az úton! Tudjátok, anyátok ma kocsival ment el itthonról...

Day of the Dead (Día de Muertos)

On October 31st we celebrate All Saints' Day, when we honor all of our saints. In America, people go to costume parties or trick-or-treating, and their holiday is known as Halloween. People all around the world celebrate on this date in many different ways, but I think one of the most interesting and beautiful way of celebration is in Mexico, where they call this holiday Día de Muertos, which means Day of the Dead.

Early Mexicans believed that the dead could travel between worlds. So many people believe that their dead relatives are present during those days. In my opinion, this is the right way to think about the important people that passed away. I also think that out of all the ways people celebrate October 31st, this is by far the best way to do it, because even though it might seem like people are only having fun and are not paying their respects to the dead, this holiday is still considered serious, despite the carnival-like atmosphere.

The Day of the Dead is a three day long Mexican festival. As mentioned before, it starts on October 31st and is followed by Dia de los Inocentes (during which the lives of deceased children are celebrated), and it ends on November 2nd, All Souls Day. This holiday is full of unique and colorful traditions, like decorating the deceased loved ones' graves, and people celebrate not only death, but life, because they believe that both birth and death are inevitable events that should be celebrated.

Its' best-known symbol is Calavera Catrina, a skeleton dressed in high class clothing. Skulls can be seen everywhere during the Day of the Dead, because they are both the symbol of death and re-birth. In fact, have you ever heard of sugar skulls? If you have, chances are the first thing that popped up in your mind is a picture of someone with their face painted as a skull. Well, you are pretty close to the truth. These costumes and paintings are inspired by the traditional candy that is called Sugar Skulls.

At the end of the day, it really doesn't matter how you honor those who are no longer with us, as long as you truly feel that they are with you in your heart. All of us experience some sort of loss in our lives, it is inevitable and you shouldn't focus on what you've lost. But that doesn't mean that you should try to forget them, because if something was truly important to you it is impossible to forget about it. Instead of desperately trying to forget about someone or something, try to imagine that they are still with you. If you keep their memory close to your heart, they'll always be with you.

moemi

Hófehér

szárad.

rohad.

Kínéztem s láttam,
láttam a hóban a vörös
kontrasztot, s tükörcépében
kép, ép. Épp, hogy csak látszott,
Száz fehér rózsza belőle virágozott.

Megmozdult.

Vagy épp az olvadozó
hó ad falcs reményt.

De nem látszik
a jéghidegben a lehelete,
pedig lehetne. Pedig lehetne,
hogy én nem, nem itt, itt a melegből,
mint titkos megfigyelő élvezzem.

Mert élvezem. Élvezném.

Kék, piros. S e zaj,
mely felriaszt.

Pedig élvezném...

Kín az arcán,
kasza van előtte,
Én kell eldöntsem,
melyik az utolsó perce.
Tudja, s fél, s szerintem
pont ezért csinálom.

Mint egy álom,
csak neki még rém is,
nekem viszont fétis.

Kezei lekötve,
textil a szemére,
mérég az erében,
halál a kezemben.

Már túl közel van,
tudom, nincs időm.

A cél már elérve,
de nekem is van bűnöm.
A halált már elhoztam,
most a halál jön el hozzám,
testemet egyedül neki
örökké feláldoznám.

Egy pillanat, mely örök,
Megjelentek az örök,
őkör körökben pörgök.

Túlvilág.

Metzi

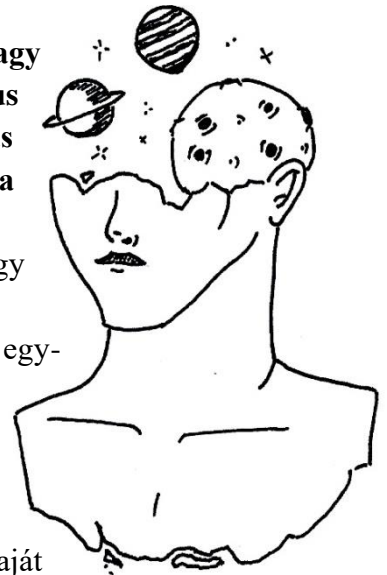
ABSZTRAKT, AVAGY GONDOLATOLVASÁS

Gondoltál már arra, hogy egy dalt, gondolatot, verset, dallamot vagy éppenséggel hangulatot hogyan látsz? Mikor mondjuk jazz-t vagy klasszikus zenét hallgatsz és becsukod a szemedet, mit látsz? Vagy bármilyen más zeneműnél? Vagy amikor egy verset olvasol akkor milyen kép alakul ki a gondolatodban?

Sok festő versekből, zenékből, hangulatokból inspirálódik. Elmennek egy koncertre, majd lefestik az ott megszületett élményt.

Mikor nézel egy festményt akkor mire gondolsz? Gondoltál már arra, hogy egy-egy festményben, főleg az absztrakt festményekben, a festő lelkének egy részét látod? Vagyis amikor egy műalkotást nézel, akkor gondolatot olvasol, a festő nézőpontjából látod a világot. A festmény maga egy üzenet, amit mindenki máshogy értelmez és másként lát.

Te mit veszel észre bennük? Mit látsz, amikor becsukod a szemed és egy saját alkotásod látod lebegni lelki szemeid előtt? Hogyan értelmezed lelked darabkáit? Ne félj a lelki szikrádat megmutatni a világnak, mert mindig lesz valaki, aki értékelni fogja őket!

Zuzsi

KÖRKÉRDÉS

Az amerikai Halloween egyik fő eleme a rémisztő ruhába való öltözködés, így elképzelve milyen lenne ha valaki beöltözne egy személy legnagyobb félelmébe. Így megszületett a kérdés:

Ha találkoznál a legnagyobb félelmeddel, mi lenne az és mit mondanál neki?

B. S. A. E.: A sötétség, és azt kérdezném tőle, hogy miért sötétségben történnek a legrosszabb dolgok.

B. B.: Sötétség. Menj világosodj meg.

S. P. K.: A legnagyobb félelmem a közönség előtt beszélni. Ha találkoznék vele, azt mondanám neki, hogy le fogom győzni.

P. S.: Azt, hogy élvezze ki, amíg teheti.

K. D.: Azt, hogy segítsen abban, hogy már ne féljek tőle.

S. M.: Elsősorban köszönnék neki, hisz hiába ő a félelmem, illedelmesnek kell lennem. Másod sorban pedig megkérdezném, miért pont ő az én félelmem, valamint neki adnám tovább a körkérdést.

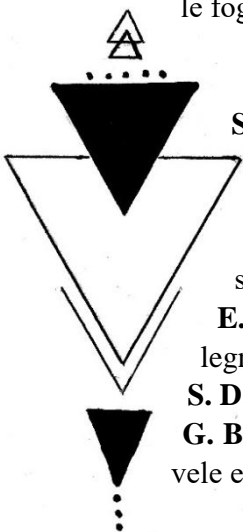
B. M. R.: Őszintén, nem szeretnék találkozni a legnagyobb félelmemmel, a sötétséggel, mert nem szeretem, de sajnos gyakran találkozom vele és próbálok nyugodt maradni.

E. G.: Ha találkoznék a legnagyobb félelmemmel, a végzettel, megkérdezném, hogy neki mi a legnagyobb félelme és felhasználnám ellene.

S. D.: Hogy menjen a fenébe és öljön meg másvalakit.

G. B.: Az egyedüllét lenne az, és először felpofoznám... Aztán pedig leülnék egy hosszú beszélgetésre vele egy tea mellett, hogy megértssem a gondolatait, és ő is az enyémet.

moemi

Azt mondja a férj a feleségének:

- Meghívtam egy barátomat vacsorára.

- Megőrültél? Nincs semmi kaja itthon, tiszta kosz minden, a hajam szörnyű! Miért hívtad meg a szerencsétlent?

- Segíteni akartam neki. Szerencsétlen nem tudja eldönteni, megnöcsüljön-e vagy sem...

Kötmeze

Egy hideg téli napon Pistike odaszalad nagymamájához, majd megkérdi tőle: *Nagymama, nagymama ültél-e már trojkán?* A nagymama tétlenül nézte unokáját, hisz süket volt.

Mire Pistike rájött, hogy a nagymama miért nem értette meg őt, az már elbóbiskolt az ingázó hintaszékben. Így otthagytott egy cetlit az asztalon, mivel nem akarta felkölteni, rajta ezzel az üzenettel: *Ültél-e már trojkán?* A nagymama felkelt, és megtalálta a papírost. Fogalma sem volt mit jelent. Elhatározta, hogy megkeresi Pistikét, akit végül egy fán talált meg széken ülve. A nagymama felvonta a szemöldökét s hangosan ráordított Pistikére, aki ijedtében leesett a fáról. Szegény Pistike amikor leesett, beleesett egy lyukba, ami levitte őt a pokolba. Először Pistike lent nagyon rosszul érezte magát. Azon gondolkodott, hogy hogyan juthat ki onnan. A pokol egy nagyon rossz hely. De aztán rájött, hogy az élete sokkal rosszabb, mint a pokol, így nem akart már megszökni. Eljött az este. Pistike éppen lefeküdni készült amikor az ajtón valaki csengetett. Amikor kiment, csak egy papírt talált az ajtón, amelyen ez állt: *MEGHALSZ!* Ezután Pistike levette az üzenetet, elővette a ceruzáját, és egy mosollyal az arcán odaírta: *Kicsit durván fejezted ki magad, de jó éjt neked is!* Ezzel aztán Pistike békésen visszabújt az ágyába.

Mórok ^.^

HÓLABDA

Păduraru Silvia kérdezi Boros Brigittától:

– Szerinted a fogselyem hasznosabb mint a fogkefe?

– Nem, a fogselyem csak a fogak között takarít, míg a fogkefe a teljes fogat.

Boros Brigitta kérdezi Serb Dávidtól:

– Mi a „kutyagumi” jelentése?

– A kutyagumi az egy olyan izé, ami képes különböző dolgokat csinálni, és tud segíteni az emberiségnek is.

Serb Dávid kérdezi Fazakas Benczétől:

– A ScoobyDoo-show szerinted jobb, mint régen?

– Régen jobb volt design és artwork szempontjából, valamint tény, hogy a legtöbb gyerek szereti a Scooby Doo-showt.

Fazakas Bencze kérdezi Máthé Róberttől:

– Mit szólsz a legújabbban megjelent flip-phone-hoz?

– Az idős embereknek hasznos lehet, de most komolyan... 2k17 flip-phone?

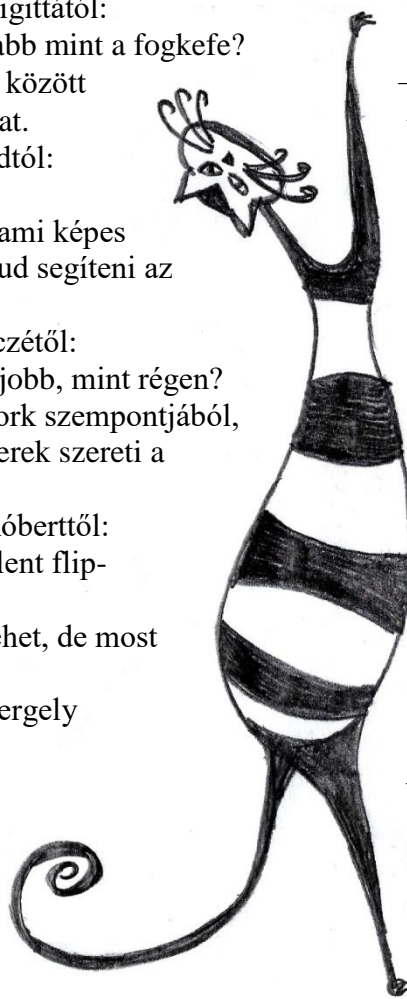
Máthé Róbert kérdezi Szilágyi Gergely Gézától:

– Mi az a paradox?

– Egy történelemmel foglalkozó játékgyártó cég.

Szilágyi Gergely Géza kérdezi Gergely Róberttől:

– Milyen tematikájú játékokat kedvelsz?

– RPG, FPS.

Gergely Róbert kérdezi Györfi Noémitől:

– Mi az élet értelme?

– Ööö...passz. Nem tudom.

Györfi Noémi kérdezi Gergelyfi Beátától:

– Ha kapnál egy ingyen repülőjegyet, amivel bárhová elmehetnél, hova mennél?

– Egy eldugott luxushelyre, ahol senki nem találna meg.

Gergelyfi Beáta kérdezi Albert Endrétől:

– Mit tennél, ha biciklizés közben bekapnál egy legyet?

– Lenyelném.

Albert Endre kérdezi Jakab Lórándtól:

– Neked hogy hívják a neved?

– Jakab Lóránd.

Jakab Lóránd kérdezi Ágoston Alextől:

– Jött már ki tej az orrodon?

– Nem.

Ágoston Alex kérdezi Bereczki Rubentől:

– Szereted még az osztálytársaidat?

– Főleg téged.

Bereczki Ruben kérdezi Forgács Dánieltől:

– Használhatom a WC-det?

– Ha hasmenésed van, nem!

Forgács Dániel kérdezi Păduraru Silviától:

– Élsz?

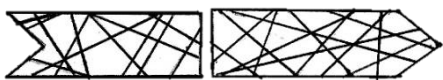
– Igyekszem.

Sislo

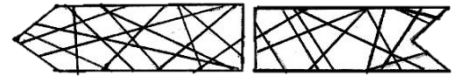

Oldies bit Goldies

Kíváncsian nézegettem a régi Juvikat, keresgéltem a tökéletes cikket, ami ehhez a számhoz illik. Erre megtaláltam Tolnay Istvánnak ezen írását 1991-ből. Mivel Halloween tájékán járunk, úgy éreztem ez a cikk tökéletesen tükrözi ennek hangulatát. Már a címe megfogott. „A tömeggyilkos”. Szemeimet meresztve olvastam sorait. Nagy meglepetés ért a végén, azóta se működik az agyam... Valóban. Ekkor eldöntöttem: ez lesz a kiválasztott.

A tömeggyilkos

„A lépcsőn lassan, nesztelenül lépkedett, nehogy azok odabenn meghallják. Amikor az ajtó elé ért, gonosz vigyorral halászta elő zsebéből a kulcsot. Bedugta a zárba és óvatosan elfordította. Aztán benyomta az ajtót, kissé felemelve, nehogy nyikorogjon. Két percet várt, majd vigyázva betette a háta mögött. Már az előszobában megérezte jelenétüket. Tudta, hogy gigászi küzdelem fog lezajlani közte és köztük.

Hirtelen vad indulat fogta el, remegni kezdett. Az órájára nézett: pont fél tízet mutatott. Nyugalmat erőltetett magára, megtörölte homlokát, és előhúzta aktatáskájából a gyilkolószerszámot, egy félelmetesen csillogó valamit, amely egy hosszú, vékony szárú fogóból és egy lapátszerű, lötyögő tárgyából állt. Lassan elindult, de a szobaajtó előtt megállt. Arcán groteszk vigyor jelent meg. „Leszámolok velük egyszer s mindenkorra – gondolta – ha kell, vérfürdőt rendezek. Mind egy szálíg megölöm őket.”

Mély lélegzetet vett, lenyomta a kilincset, berontott az ajtón, gyors mozdulattal felkattintotta a

villanyt, aztán támadó-védekező állásban a szoba közepére ugrott. Vérben forgó szemekkel nézett körül: mindenütt csak ellenséget látott. Nem gondolkozott, hanem vad, artikulálatlan hangon ordítózva támadásba lendült. Súlyos csapásai nyomán vérfoltok maradtak csak. Ész nélkül ütötte-vágta őket. Olyan veszettül vagdalkozott, hogy azoknak idejük sem volt őt megtámadni. Se látott, se hallott, csupán tudata alól feltörő állati ösztöneinek engedelmesskedett.

Nem kegyelmezett azoknak sem, akik az ablakon próbáltak menekülni. Oly erővel csapott le rájuk, hogy félrecsúszó ütésével betörte az ablakot.

Még akkor is örülten csapkodott maga körül, amikor már mind legyilkolva, holtan hevert. Csak nagysokára nyugodt meg, szíve visszatért normális ritmusába, remegése megszűnt. Homlokán gyöngyöztek az izzadságcseppek. „Mind megöltem őket... Én győztem, én! Én!” – kiabálta s eszelősen felkacagott. Diadalmasan nézett körül a fehér szobában: a falakon és a szőnyegen legalább negyven szűnyog hullája díszelgett.”

G. Bea

A kutya tényleg az ember legjobb barátja. Ha nem hiszed el, próbáld ki a következőt: Zárd be a kutyádat és a feleségedet a kocsid csomagtartójába. Egy óra múlva nyisd ki! Ki örül neked jobban, amikor meglát?

Rémálmom

Azt mondják az erdő
ragadozó állat.
Miközben távolról
nézed, vonogatód
vállad,
S döntésképtelenül
belevágsz...
Közelítessz.

Az erdő nyugodt...
Bambult rád,
De el nem futott.
Csak várt...
Téged várt...
Hiszen tudta, hogy
jösz...
Számított rád,
Várta, hogy
felfedezd...
Nem őt...,

Hanem a titkát.
Azt mondják az erdő
szép...
Sok benne a fa.
S a kíváncsiság majd
széttép.
Mi lehet benne?
Mi van benne
elrejtve?

Sok a fa...
S ahogy bolyongsz,
kitűnik egy.
Egy a sok közül...
Ott van.
Ott egy családfa.
S ott a gyönyörű
teteje.
S pompáznak a
lombjai.

Pompáznak...nem úgy
mint a...
Nem úgy, mint a
gyökere.

A végső szál
Levegőbe
segélyszavakat
himbál,
De választ nem vár...
Nem hangosan
mondja.
Nem fél.

Ő az életbentartó,
Mely felelős minden
ágért.
Ő a földben matató,
Sötétben tapogató.
Nem áll ki magáért,

Hisz nincs esélye
felszínre törni.

Sötét van.
Felkapcsolod a
villanyt.
Csak enyhén!-Ki ne
égjen az égő!
El ne forduljon tőled
a teremtő,
S ne átkozzon több
álommal,
Ahol az olyan
gyökerek, mint te
Küzdenek
kikerülhetetlen
átokkal...
Álom volt?
Én is álmodtam.

Sisko

Rohanás

Érezted valaha úgy magad, hogy már nem bírod, hogy csak szertnél egy szünetet tartani, el szeretnél menni valahova, ahhol senki sem találhat meg? Mert én igen. Vannak olyan pillanatok, amikor azt szeretném, hogy elmenjek egy kicsi erdei házba és ott lehessek egyedül a gondolataimmal. Azt szeretném, hogy ne zavarjon seki és ne kelljen semmit sem csinálnom, csak üljek egy kényelmes kanapén egy jó könyvvel a kezemben, egy finom teával és órákon keresztül az élet nagy kérdéseimről gondolkodhassak.

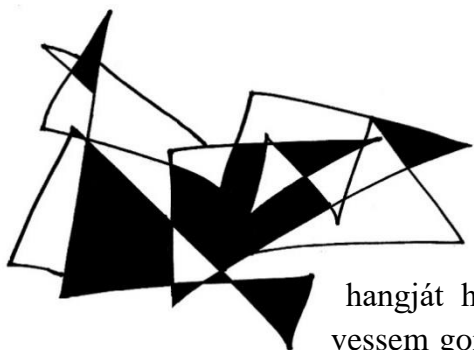
Vannak olyan pillanatok, amikor az embernek szüksége van egy kis szabad időre, egy kis kikapcsolódásra. Nem vagyunk robotok, nem bírjuk a végtelenségig. Néha meg kell álljunk a mindennapi rohanásban és le kell üljünk pihenni. Ki kell kapcsolódjunk és kell adjunk saját magunknak időt, hogy le tudjunk nyugodni, hogy el tudjunk gondolkodni az életünkön. Manapság már annyi minden történik körülöttünk, hogy észre sem vesszük, hogy milyen rohanásban élünk, vagy mennyire ki vagyunk merülve szellemileg. Mindenki mindig siet valahova, vagy van valami dolga. Sokan úgy érzik már, hogy muszáj csinálnom valamit. Ha nincs dolguk akkor kell telefonozzanak, kell filmet nézzenek, le kell kössék magukat valamivel, bármit csinálni akarnak, csak ne unatkozzanak. Túlterhelik és kimerítik az agyukat azzal, hogy nem unatkoznak. Tudom, furán hangzik, nem igaz? Unatkozni? Miért is akarna valaki unatkozni? Hiszen mindig van valami, amit lehet csinálni, és éppen ez a gond, hogy mindig csinálunk valamit. Nem ülünk le szünetet tartani. Ezzel az egészszel nincsen semmi gond, de egy idő után észrevesszük, hogy egyre fátabban kelünk fel reggel, egyre ritkábban van az, hogy egy kávé nélkül túléljük a napot, vagy egyre kevesebb időnk marad este arra, hogy csak üljünk, és bambuljunk.

Lehet, hogy számodra ez az egész értelmetlennek tűnik, de gondolj bele, hogy te mennyit szoktál „rohanni” minden nap. Hányszor volt az, hogy úgy érezted magad, már nem bírod, hogy túl sok a munkád, hogy nincsen semmi szabadidőd? Ül le és gondold ki, hogy hogyan tehetnéd könnyebbé a mindennapjaidat. Segíts magadon, mert teljesen normális, hogy egy idő után már nem bírod az iramot.

valaki

Tessék

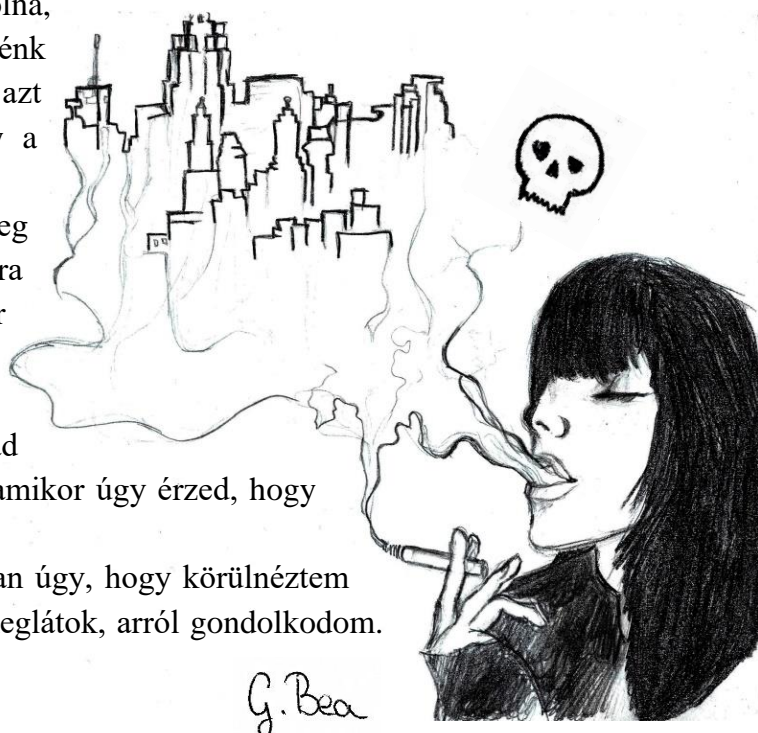
Nézz a naptáradra, képzelj el, hogy október 27. van. Még pontosabban 8 óra 7 perc. Elképzelted? Tökéletes, akkor kezdhetem. Éppen írok, íme az okai: kezdhetném azzal, hogy az eső hangját hallva és a forró kakaót kortyolgatva jött az ihletem, hogy papírra vessem gondolataimat, de hazugság lenne. Valójában nem tudom mi lesz írásom lényege, csak annyit, hogy szabadon engedem tollam. Ezzel nem azt mondom, hogy nem szívből jön, sőt, ezt a randomnesságot is élvezettel megosztom, csak annyit, hogy jegyzetelek. Csupán annyi a gond (vagy talán nem is akkora gond), hogy nem tudom, mit hoz össze a kezem.

Beszéljünk mondjuk az időről. Hogy miért? Mert most épp egy órát láttam meg legelőször. Úgy sejtem, hogy nem csak engem zavar az, hogyha valamit nagyon élvezel, akkor elszalad az idő, viszont mikor unatkozol, például a sulis padjában, akkor megnézed az órát: 11 óra 34 perc. Megnézed öt perc múlva is: 11 óra 35 perc... Ismerős, ugye? Akkor hogy is van ez? Körülbelül 40-50 perc egy epizód a sorozatból, amit nézel, pont, mint egy tanóra. Hasonlítsd csak össze a kettőt. Bizony, nehéz elhinni.

Most beszéljünk a határidőkről. Szerintem nem kell magyaráznom, hogyan jutottam ide. Mindenki az utolsó száz méteren fog neki megírni az esszét, a cikket, a projektet, vagy éppen ekkor kezdi el a házi olvasmányokat. Mintha velünk született dolog volna, nehogy véletlenül is stressz nélkül végezhetnénk munkánkat. Vannak viszont olyan személyek, akik azt állítják, hogy a stressz hatása alatt jobban megy a munka, legyen hát.

Szeretsz olvasni? Vagy még nem találtad meg a számodra tökéletes könyvet, aminek hatására rájössz, hogy mégis szeretsz olvasni? Hányszor merültél bele úgy egy könyvbe, hogy teljesen kizártad a környezetet, vele együtt az idő múlását is? Ha még soha, ajánlom, hogy keress egy hozzád szóló regényt. Kihagyhatatlan élmény, örömforrás amikor úgy érzed, hogy te is ott vagy, abban a világban.

Elővettem néhány random témát, pontosabban úgy, hogy körülnéztem a szobámban, azon elv szerint, hogy amit először meglátok, arról gondolkodom. Most 8 óra 25 perc van, és íme: ez is sikerült.

Egy matematikatanár meg akarja tréfálni osztályát, így feltesz egy kérdést:

- Na, gyerekek, ha ez a terem 6 méter hosszú és 4 méter széles a fal színe fehér, csíkos nadrág van rajtam és most fél 12 van, akkor hány éves vagyok én?

A gyerekek döbönt csendben ülnek, majd egy kis idő múlva Móricka jelentkezik:

- A tanár úr 40 éves.

A tanár meglepődik.

- Tényleg annyi vagyok, ezt meg hogy találtad ki?

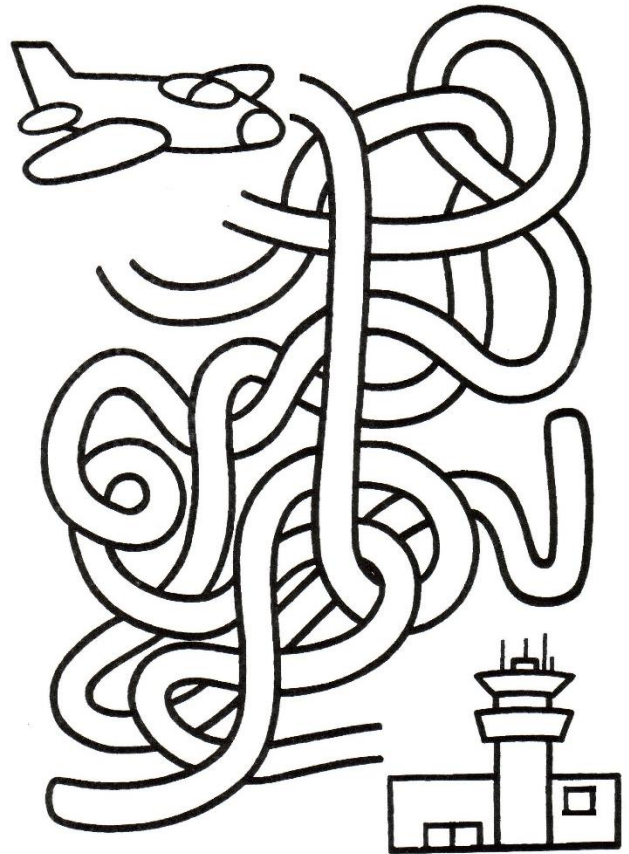
- Hát - mondja Móricka - van egy 20 éves bátyám, és ő csak félhülye.

Labirintus

Keresd meg a helyes utat, amin a repülő eljut a világítótoronyhoz!

HAPPY halloween

Egy vállalat vezetője egy nap új alkalmazottat vesz fel.

– Mi a neve? – kérdezi a jelentkezőtől.

– János – válaszol a férfi. A főnök arca elborul:

– Nézze, nem tudom, eddig milyen szedett-vedett helyen dolgozott, de nálunk senkít nem szólítanak a keresztnévén. Ez csak fölösleges bizalmaskodáshoz vezetne, ami tudvalevőleg a tekintély rombolását eredményezi.

Alkalmazottaimat kizárólag a vezetéknevükön szólítom – Kovács, Kiss, Tóth – csak a vezetéknevét, érti, ugye? Magának én Nagy igazgató úr vagyok. Semmi haverkodás, és akkor minden rendben lesz. Akkor kezdjük még egyszer. Mi a teljes neve?

A jelentkező sóhajt, majd kiböki:

– Drágám. A nevem Drágám János.

– Oké, János, akkor beszéljünk az anyagiakról.

Sudoku

8								
		3				2		
	4		9	6				
		8				1		3
		1			7			8
				4				5
	7		5					2 6
					2	4	1	
			8	1		9		

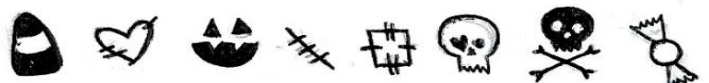
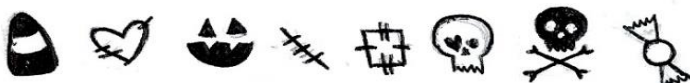
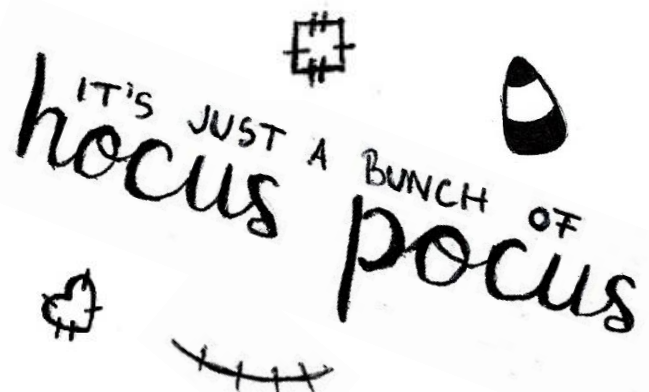
- Sanyi, gyere ki a térképhez, és mutasd meg, hol van Amerika!

Sanyi kimegy, mutatja:

- Itt van, tanár úr.

- Helyes... Na, Zoli, te meg mondd meg, ki fedezte fel Amerikát!?

- Hát Sanyi.

Aranyköpések

Sz. A.: Ce este metafora?

Diák: Da.

D. Gy.: Kérlek csukd be az ajtót... Kívülről.

I. Zs.: Az M az a metropolitántól jön... de szerintem inkább rövidítés a „Căruța trasă de Măgar”-tól.

I. Zs.: (A tanárú beszámol az osztálynak a R.A.T.T.-s élményeiről) Nézte a sofőr mi is az a bot mellette, hátha sebességet lehet vele váltani.

A diák csúnyán beszél

F. S.: Menj ki, és mosd ki a szádat!

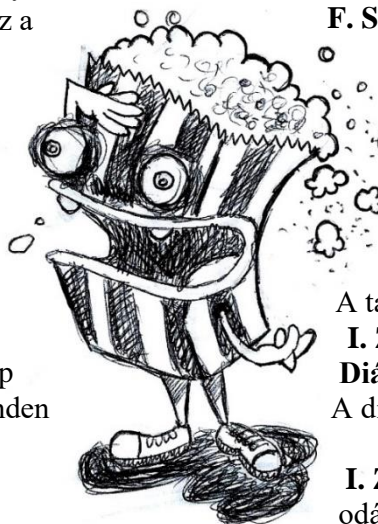
A diák visszajön mire a tanárú:
Tátsd ki a szádat!

I. Zs.: A R.A.T.T.-t egy ortodox pap vezeti, de gondolom azért, mert minden nap fohászkodik, hogy ne menjen csődbe a cég.

N. A.: Ha azt mondtad, hogy jössz, akkor ne mondd azt az utolsó pillanatban, hogy nem tudok, mert a macskám bolhájának a harmadik unokatestvérének eltört a kislábujja!

B. L.: Kire szokták mondani, hogy csípi a légy?

Diák: Arra, aki bűdös.

Diák1: Nekem volt igazam, itt a történetben egy számár sincsen.

Diák2: Csak te.

M. E.: Fogd már be azt a lepcsés szádat!

Diák: Tanárú, magának minden nap bővül egy szóval a "vocabularyja".

N. A.: Ne röhögj, fulladj meg direkt!

F. S: A reflexek a központba mennek, és utána?

Diák: A Dómtérre.

B. L.: Milyen a vers hangulata?

Diák: Vidám.

B. L.: S ezt honnan tudod?

Diák: Érzem.

A tanár elküldi a diákot krétáért

I. Zs.: Még ma.

Diák: Holnap is van egy nap.

A diák visszajön: Tanár úr nem találok.

I. Zs.: Ezek a vektorok elcsúsztatnak idáig... vagy odáig.

Diák: Vagy lecsúsztatnak a tábláról!

N. A.: Tudjátok, hogy fogjuk eltakarni a nem tudásokat? Veszünk egy paplant, s ha nem tudtok valamit, letakarjuk.

N. A.: A semleges elem pont olyan, mint nektek az iskola.

Andi

Köszönjük a Bartók Béla
Alapítvány támogatását!

Megvalósult
a Magyar Kormány
támogatásával

Impresszum

Főszerkesztő: Gergelyfi Beáta

Főszerkesztő helyettes: Horváth Brigitta

Tördelők: Bakó Beatrix, Gergelyfi Beáta, Serb Dávid

Olvasószerkesztők: Fodor Zsuzsanna, Győrfi Noémi, Păduraru Silvia, Szabó Abigél

Grafikusok: Bakó Beatrix, Bîtoancă Diana, Bodnár-Végh Krisztina, Gergelyfi Beáta, Győrfi Krisztina, Győrfi Noémi, Metz Norbert, Serb Dávid, Szabó Nóra

Szerkesztők: Bakó Beatrix, Baricz Márk, Bîtoancă Diana, Fodor Zsuzsanna, Győrfi Andrea, Győrfi Krisztina, Győrfi Noémi, Horváth Brigitta, Kis Sára, Kovács Tina, Metz Norbert, Orosz Katalin, Păduraru Silvia, Sellei Márk, Szilágyi Gergely Géza

Angol nyelvű cikk javítása: Tarkó Andrea

Szellem(i) ir(ány)ító: Balla Lóránt

Elérhetőség:

juventusbbel@yahoo.com

Honlap:

http://juventus.bartok.ro

„Vagy állíts meg a folyosón!”